

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 535/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Mgr. Andreou Legényovou, advokátska kancelária, Komenského 3, Veľký Krtíš, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. ORPZ-VK-OPDP-481-002/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Mgr. Andreou Legényovou, Komenského 3, Veľký Krtíš, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) v konaní vedenom pod sp. zn. ORPZ-VK-OPDP-481-002/2012.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi bolo vedené konanie o prepustenie zo služobného pomeru pod sp. zn. ORPZ-VK-OPDP-481-002/2012, pričom personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č. 701/2012 zo 14. novembra 2012 podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. Uvedený personálny rozkaz bol po podaní rozkladu sťažovateľa ako vecne správny potvrdený, keďže uplatnený rozklad minister vnútra zamietol rozhodnutím sp. zn. SLV-PS-PK-163/2012 z 11. februára 2013. Žaloba, ktorú sťažovateľ proti druhostupňovému rozhodnutiu ministra vnútra podal, bola zamietnutá rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 S 230/2013 zo 17. marca 2015. Rozsudok krajského súdu bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 133/2015 z 26. apríla 2017, ktorý vyhodnotil odvolacie námietky sťažovateľa ako nedôvodné.

3. Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje: *„Personálny rozkaz Ministra vnútra o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru bol evidentne vydaný dňa 14. 11. 2012, teda ešte pred ukončením trestného konania, ktoré bolo voči sťažovateľovi vedené (toto sa skončilo až dňa 17. 12. 2013). Týmto postupom Ministra vnútra bola v podstate uznaná vina sťažovateľa zo spáchania trestných činov, bez toho, aby bolo o vine žalovaného právoplatne rozhodnuté súdom, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na zachovanie prezumpcie neviny.“*

4. Ďalej sťažovateľ v sťažnosti dôvodí: *„Z personálneho rozkazu Ministerstva vnútra SR vyplýva, že Minister vnútra rozhodol o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru bez toho, rešpektoval princíp prezumpcie neviny, a tiež bez toho aby skúmal zákonnosť*

trestného konania, ktoré je voči nemu vedené. Sťažovateľ preto považuje personálny rozkaz Ministra vnútra SR za predčasný a neodôvodnený. Uvedeným konaním Ministra vnútra SR bolo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zasiahnuté do ústavných práv sťažovateľa na prezumpciu nevinu a na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, mena, na ochranu súkromného a rodinného života.“

5. V označenom postupe ministerstva vnútra vidí sťažovateľ porušenie svojich označených práv a je toho názoru, že vyčerpal všetky dostupné právne prostriedky slúžiace k ochrane jeho práv.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v závere sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom ministerstva vnútra v konaní vedenom pod sp. zn. ORPZ-VK-OPDP-481-002/2012 a priznal mu tiež primerané finančné zadost'učinenie v sume 11 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Z obsahu citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb namietajúcich porušenie svojich základných práv a slobôd len vtedy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany označeného základného práva alebo slobody, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody len za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99).

10. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne prihliada na to, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02). Danú skutočnosť zohľadňuje napokon aj znenie čl. 127 ods. 1 ústavy limitujúce právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd iba v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Vychádzajúc zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu sťažnosti sťažovateľa,

ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Právna úprava poskytovala sťažovateľovi priestor na uplatnenie námietok týkajúcich sa prípadných pochybení správneho orgánu potenciálne predstavujúcich zásah do základných práv a slobôd sťažovateľa ako účastníka správneho konania. Išlo o Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa piatej časti druhej hlavy niekdajšieho zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (§ 247 a nasledujúcich citovaného zákona) účinného do 30. júna 2016. Rozhodovanie o týchto žalobách patrí vždy všeobecným súdom. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení ministerstva vnútra ako správneho orgánu prostredníctvom podanej žaloby, ktorú aj využil. Ochranu jeho základným právam a slobodám zaručeným ústavou a právam zaručeným dohovorom bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené voči označenému postupu ministra vnútra v správnom konaní. Inými slovami povedané, sťažovateľ mohol sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy účinne na ústavnom súde napadnúť až druhostupňový rozsudok najvyššieho súdu, keďže proti nemu právna úprava iný účinný opravný prostriedok nepripúšťa.

12. Z uvedených dôvodov ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017